

Sygn. akt V KZ 23/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **R. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 czerwca 2016 r.

na posiedzeniu w przedmiocie zażalenia skazanego na zarządzenie

Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 19 kwietnia 2016 r., II AKo 18/16

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

w sprawie II K 109/08 Sądu Rejonowego w Kołobrzegu

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 4 maja 2009 r., sygn. akt V Ka 229/09

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 kwietnia 2016 r., II AKo 18/16, odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 25 listopada 2008 r., II K 109/08, oraz Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 4 maja 2009 r., V Ka 229/09. Odmowę uzasadniono tym, że wniosek pochodził od skazanego i nie spełniał wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego, zaś mimo wezwania do uzupełnienia braków formalnych w postaci sporządzenia i podpisania przez obrońcę oraz uiszczenia opłaty w kwocie 150 zł, braków tych nie uzupełniono w terminie.

Na zarządzenie skazany wniósł zażalenie, w którym nie podniósł jednak konkretnych zarzutów stawianych zaskarżonemu zarządzeniu, a jedynie wyraził swoją krytyczną ocenę postępowania organu, który je wydał.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z jednoznacznym brzmieniem przepisu art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, winien być sporządzony i podpisany przez podmiot fachowy, tj. obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. Tymczasem wniosek R. S. z 26 lutego 2016 r. wspomnianego warunku formalnego nie spełniał, bowiem został osobiście przez niego sporządzony i podpisany. Co więcej, wezwanie do uzupełnienia tego braku wniosku, a także uiszczenia wymaganej prawem opłaty od wniosku, prawidłowo doręczone wnioskodawcy w dniu 31 marca 2016 r. (k. 16) pozostało bez jego żadnej reakcji.

Wobec nieusunięcia powyższych braków formalnych przez wnioskodawcę w wyznaczonym terminie, wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku stało się konieczne i w pełni uzasadnione. W takim stanie rzeczy Sąd Najwyższy nie dopatrywał się podstaw do uwzględnienia zażalenia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.